

og tydelige Ord —, er Bestemmelsen om, at der fastsættes ved Aftale mellem Staterne og Forbundet en Maksimalgrænse, og denne Maksimalgrænse maa siden ikke af nogen Stat overskrides. Det er dette, der er Indholdet af den paagældende Artikel, og dette staar ikke i nogen som helst Modsetning til dette, at der forudsættes et vist militært Beredskab, som jeg tidligere har paavist. Jeg ser da ikke, at det ærede Medlems Udtalelse blot i mindste Maade har røkket ved de Betragtninger, jeg fremsatte i saa Henseende.

Men jeg skal endelig knytte nogle Ord til, hvad det ærede Medlem (N. Neergaard) sagde om de Forhandlinger, der fandt Sted i sin Tid i 1906—07. Det ærede Medlem udtalte her, at Partiet Venstre havde bekræftet sin Tillid til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), men at naar Partiet havde gjort dette, hvilede det paa det Grundlag, at man var overbevist om, at det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke paa noget Tidspunkt havde været villig til en Militærkonvention med Tyskland. Nu er det imidlertid saaledes, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har udstedt en Instruks, der udtrykkelig anviser Muligheden for en Militærkonvention med Tyskland. Det ærede Medlem siger i denne Instruks saaledes: „Skulde en saadan Overenskomst have et videre Indhold og f. Eks. være en Militærkonvention, da maa man finde dette meget betænkeligt af følgende Grunde: *fordi* Københavns Søbefæstning i Øjeblikket er for svag til med Sikkerhed at kunne afværge et Flaadeangreb fra en fælles tysk-dansk Modstander, og *fordi* en Militærkonvention saa godt som udelukkende vil være i Tysklands Interesse, medens den vil udsætte Danmark for store Tab, ja, endog for truende Fare. Noget saadant bør Landet ikke udsætte sig for, medmindre det faar væsentlige Fordele til Gengæld“.

I Overensstemmelse hermed har det ærede Medlem fra Ringkøbing i sin første Forklaring, der turde være mere værd end senere derfra afvigende Forklaringer, sagt, at han havde givet Konventionen denne Karakter for at lade von Moltke forstaa, at der skulde meget stærke Ting til for at faa os bort fra en virkelig streng Neutralitet — det er de Ord, der findes dels i det ærede Medlems Instruks, dels i de Udtalelser, hvorved han selv har redegjort for dens egentlige Indhold. Derfor spørger jeg det ærede Medlem fra Æbeltoft — som har fremsat den

Udtalelse, at kun fordi man ikke tænkte sig Muligheden af, at det ærede Medlem paa nogen Tid har villet en Militærkonvention med Tyskland, kunde man vedblivende slutte sig til ham —: Billiger det ærede Medlem, at den Instruks er givet? Billiger det ærede Medlem, at den danske Konseilspræsidents befuldmægtigede Departementschef overfor den tyske Generalstabschef har afgivet en Instruks af det Indhold, her er Tale om? Og jeg spørger det ærede Medlem fra Æbeltoft: Billiger det ærede Medlem, at det har været muligt, at denne befuldmægtigede Departementschef overfor den tyske Generalstabschef har afgivet en Erklæring om, at naar Danmark ikke kunde holde sig udenfor Krigen, vilde det gaa med Tyskland? Og at denne Erklæring siden ikke ved nogen Handling fra Konseilspræsidenten er blevet afkræftet overfor General Moltke? Det vilde være af megen Betydning, om det ærede Medlem fra Æbeltoft efter de Udtalelser, han har fremsat her i Dag, vilde give klart og tydeligt Svar paa dette Spørgsmaal: Billiger det ærede Medlem, at der er handlet saaledes af den danske Stats Regeringschef i de Aar?

Dernæst ønsker jeg ogsaa at høre fra det ærede Medlems Side, om han billiger den Maade, hvorpaa disse Forhandlinger blev skjult og fornægtet overfor alle, der havde Ret til at faa Besked om dem. Det er ret ejendommeligt, at det ærede Medlem selv som Konseilspræsident fra sin Departementschef, der ogsaa har været Departementschef under den foregaaende Minister, har faaet et urigtigt Billede af, hvad der her er foregaaet, idet det ærede Medlem ikke har faaet at vide, at de Forhandlinger, der var førte, var førte med Bemyndigelse af Konseilspræsidenten. Men i alle Tilfælde ønsker jeg, at det ærede Medlem, der har taget til Orde, som han har her i Dag, skulde give Svar paa dette Spørgsmaal: Billiger det ærede Medlem, at Forhandlinger af en saadan Karakter føres uden at meddeles til det danske Ministerium, føres uden at meddeles Repræsentanter for den danske Rigsdag, føres uden at meddeles til den siddende Forsvarskommission, og at de overfor de forskellige Spørgsmaal, som fremkom, direkte benægtes? Og endelig: Billiger det ærede Medlem, at saadanne Forhandlinger føres fra dansk Side med en Stormagt og dernæst, naar Spørgsmaal fremkommer fra anden Side, skjules og benægtes overfor de andre Magter, der var interesserede i disse Spørgsmaal?